

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118293814
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6118293814.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzuríkovej, v právnej veci žalobkyne: R. R. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. A. XX, P. P., v konaní zastúpenom Centrum Správnej Pomoci Prievidza, so sídlom 1. mája 388/8, Lehota pod Vtáčnikom, IČO: 51 876 141, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, v konaní zastúpenom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, P. O. BOX 41, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bez poplatkov a bez úrokov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Csp/88/2018 - 159 zo dňa 10. 12. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 19Csp/88/2018 - 159 zo dňa 10. 12. 2018 vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 584,84 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

III. Odvolanie žalovaného proti výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 35,- Eur **o d m i e t a .**

III. Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 584,84 Eur titulom bezdôvodného obohatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.). Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia v rozsahu 54,14 %, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov, o ktorej rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník (výrok III.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 35,- Eur pripojeným príkazom na úhradu, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok IV.). V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že úver poskytnutý na základe Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov, domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.550,25 Eur. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o úvere v zmysle § 44 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Zistil, že žalobca ako dlžník spísal žiadosť o uzavretie zmluvy, ktorou žiadosťou žiadal žalovaného o poskytnutie úveru vo výške 990,- Eur, ktorý žiadal platiť v mesačných splátkach v počte 42, výška mesačnej splátky vo výške 53,04 Eur. V žiadosti bola uvedená celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť vo výške 2.227,68 Eur, predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov za úver vo výške 70 %, ročná úroková sadzba vo výške 70 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov za úver vo výške 45,60 % a poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 521,91 Eur. Celková čiastka pri revolvingu, ktorú musel dlžník zaplatiť, bola vo výške 1.272,96 Eur s

predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov po poskytnutí revolvingu vo výške 63,31 % a ročnou úrokovou sadzbou revolvingu vo výške 76,20 % (bod 5. žiadosti - zmluvy). Žalovaný zmluvu podpísal v P. dňa 03. 10. 2012, pričom v časti 6. žiadosti - zmluvy boli uvedené údaje o schválenom revolvingovom úvere vo výške 990,- Eur pri zaplatení v 42. mesačných splátkach s mesačnou splátkou vo výške 53,04 Eur. Celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť bola vo výške 2.227,68 Eur, ročná percentuálna miera nákladov vo výške 70 %, ročná úroková sadzba vo výške 70 %, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov za úver vo výške 45,60 %. Poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 521,91 Eur s celkovou čiastkou pri revolvingu, ktorú musel dlžník zaplatiť, vo výške 1.272,96 Eur, s predpokladanou ročnou percentuálnou mierou nákladov úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 63,31 % a ročnou úrokovou sadzbou revolvingu vo výške 76,20 %. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 02. 10. 2012 žalobca podpísal formulárovú žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere. Túto žiadosť súd posúdil ako návrh na uzatvorenie zmluvy. Predmetná zmluva predložená ako dôkaz žalobcom nie je platnou zmluvou v súlade s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje pre svoju platnosť v súlade s § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnú formu. V súlade s § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu, pričom musia byť splnené podmienky v súlade s § 43a, 44 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo preukázané, že by písomný návrh - žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru predloženého dlžníkom (žalobcom) bol prijatý veriteľom (žalovaným), nakoľko prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, čo bol formulár návrhu zmluvy, jednoznačne vyplýva, že dlžník mal vyplniť jednotlivé body, okrem časti 6 predmetnej žiadosti. Žalovaný v časti 6. žiadosti (ktorý nemohol vyplniť žalobca pri podávaní žiadosti) uviedol iné údaje oproti návrhu v časti 5., napr. nachádzajú sa tam aj iné údaje - iná ročná percentuálna miera nákladov (pričom v časti 5. žiadosti je len predpokladaná) a iná ročná percentuálna miera nákladov úveru po poskytnutí revolvingu. V žiadosti vôbec nie je údaj o termíne splatnosti prvej splátky a ani dátum konečnej splatnosti úveru. A v konečnom dôsledku, v oznámení žalovaný ako veriteľ uviedol úplne inú sumu poskytnutého rámca revolvingového úveru, ktorá nezodpovedala ani časti 5. alebo 6. žiadosti. Súd teda považoval konanie veriteľa - žalovaného nie za prijatie návrhu predloženého žalobcom, ale za nový návrh. Pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa v tomto prípade vyžadoval písomný návrh a písomné prijatie. Pretože nedošlo k riadnemu uzavretiu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd sa už ďalej nezaoberal tým, či by mala všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda či zmluva je bez úrokov a poplatkov, či je v zmluve správne uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, či obsahuje neprijateľné podmienky. Žalovaný netrdil a ani nepreukázal, že by jeho návrh vyplnený v bode 6. žiadosti (ktorý vyplnil až následne po podpise návrhu žalobcom) alebo navrhnutý obsah zmluvy v oznámení veriteľa o schválení úveru bol totožný so „žiadosťou“ dlžníka, resp. že by takýto nový návrh dlžník v súlade s § 44 ods. 1 a § 46 ods. 2 OZ prijal. Teda, že by návrh bol totožný alebo obdobný s prijatým návrhom veriteľom a bolo by to urobené písomnou formou. Pokiaľ prijatie návrhu obsahovalo iný obsah, ako bol predložený návrh, išlo o nový návrh a dlžník mal možnosť takýto návrh buď prijať alebo neprijať. Keďže nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v písomnej forme tak, ako to pre jej platnosť vyžaduje zákon v súlade s § 40 ods. 1 OZ ide o neplatný právny úkon. Podľa § 457 OZ, ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Súd prvej inštancie nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za dôvodný iba v časti, a to z neplatného právneho úkonu, keď žalovaný poskytol žalobkyňu dňa 03. 10. 2012 finančné prostriedky vo výške 847,24 Eur, pričom z výšky úveru 990,- Eur odrátať odplatu za poskytnutie služby vo výške 142,76 Eur, pričom súd mal za preukázané, že žalobkyňa vrátila žalovanému finančné prostriedky v celkovej výške 1.432,08 Eur. Z týchto dôvodov uložil žalovanému povinnosť vrátiť žalobkyňu finančné prostriedky vo výške 584,84 Eur (t. j. sumu, ktorá zodpovedá rozdielu medzi poskytnutými a vrátenými finančnými prostriedkami). V prevyšujúcej časti vydanie bezdôvodného obohatenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože žalobkyňa nepreukázala, že by skutočne žalovanému uhradila, vrátila finančné prostriedky v tvrdenej výške 3.397,49 Eur, resp. 4.894,69 Eur. Súd zamietol žalobu aj v časti určenia, že zmluva o revolvingovom úvere je bez úrokov a bez poplatkov, keďže po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že zmluva ani nevznikla, preto nie je možné domáhať sa určenia bezpoplatkovosti a bezúročnosti zmluvy. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu. Mal za to, že žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 22,93 %, žalovaný bol úspešný v časti 77,07 %, teda miera úspechu žalovaného predstavuje 54,14 %. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka, domáhajúca sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu, bola zo zákona oslobodená a súd jej

žalobe vyhovel čiastočne podľa výsledku konania, poplatok alebo jeho pomernú časť je povinný zaplatiť žalovaný, preto súd uložil žalovanému pri aplikácii ust. § 4 ods. 2 písm. u/ a § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 35,- Eur podľa položky č. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, t. j. 6 % z priznanej sumy vo výške 584,84 Eur. Vec právne posúdil podľa ust. § 43a ods. 1, § 44 ods. 1 a 2, § 40 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 457 OZ.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti výrokom I., III. a IV. podal odvolanie žalovaný, a to v časti uloženej povinnosti zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia sumu 584,84 Eur. V časti rozhodnutia súdu o povinnosti žalobkyne nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 54,14 % a v časti rozhodnutia, ktorou súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 35,- Eur. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní žalobca tvrdil, že záver súdu prvej inštancie o neuzavretí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o výške RPMN, nemá za následok, že nedošlo k vzniku úverovej zmluvy. Za nesprávnu považoval aj domnienku súdu, že RPMN sa dá dohodnúť. Poukázal na to, že k vzniku zmluvy nedochádza, pokiaľ neboli dodržané obligatórne náležitosti zmluvy ustanovené právnym poriadkom, ak však ide o iné ako obligatórne náležitosti, absencia fakultatívnych dojednaní nemá za následok nevzniknutie zmluvy. Podstatné zložky právneho úkonu pre úverovú zmluvu určuje ustanovenie § 493 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) pre vznik úverovej zmluvy, žiadna dohoda o RPMN nie je potrebná. Záver súdu prvej inštancie, na základe ktorého žalobu zamietol z dôvodu, že nedošlo k vzniku zmluvy, lebo údaj o RPMN nebol dohodnutý nemá podľa žalobcu oporu v žiadnom právnom predpise. Konajúci súd nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť a bez akéhokoľvek odôvodnenia uviedol, že nedošlo k dohode o výške RPMN. Takýto formalistický prístup súdu je predčasný, z náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že tieto nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon taký konsenzus ani nepredpokladá. Súd sa nezaoberal tým, že ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy pri jeho určení sa vychádza z údajov existujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje patrí aj dátum prvého čerpania zmluvy. Zákonná úprava určenia RPMN svojím textom, ale aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalobca neurčil údaj RPMN schváleného úveru, či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z., porušil by tento zákon. Ďalej namietal, že z napadnutého rozsudku nie je zrejme ani to, na základe čoho súd dospel k záveru, že žalovaný vlastne navrhol údaj o RPMN, keď žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Podľa názoru žalobcu otázka dohody o RPMN nebola zo strany súdu prvej inštancie ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Súdom prvej inštancie posúdenie otázky vzniku zmluvných vzťahov považoval za nesprávne právne posúdenie. Poukázal na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu Trenčín č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29. 06. 2016.

3. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP vo výroku, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť žalobkyni zaplatiť 584,84 Eur (výrok I.), vo výroku o trovách konania (výrok III.) z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Odvolanie proti výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 35,- Eur (výrok IV.) odmietol podľa § 386 písm. c/ CSP. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný, žalobkyňa odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodala.

4. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

5. V zmysle § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Na základe podaného odvolania žalovaného tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaného uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie, z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k uzavretiu spornej zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu je správne. Z dokazovania je zrejmé, že strany mienili uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Na kontraktačný proces súd prvej inštancie správne aplikoval kogentné ustanovenia § 43a a § 44 Občianskeho zákonníka, ktorého aplikáciu zákon č. 129/2010 Z. z. nevylučuje (§ 1 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z. z.). Občiansky zákonník kogentne ustanovuje, že v rámci procesu uzavierania každej zmluvy, akákoľvek zmena oproti návrhu na jej uzavretie predstavuje nový návrh (§ 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka), ktorý podlieha akceptácii; z dokazovania vyplýva, že žalovaný oproti návrhu žalobkyne na uzavretie zmluvy zmenil navrhovanú hodnotu RPMN. Keďže RPMN je náležitou zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z.), pri jej zmene musí ísť o nový návrh na uzavretie zmluvy. Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Nakoľko zákon č. 129/2010 Z. z. v § 9 ods. 1 prvá veta vyžaduje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom písomnú formu v danom prípade si vymienil aj sám žalobca ako veriteľ v bode 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., v ktorých zmluvných podmienkach je uvedené, že zmluva sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa, ktorý je zároveň návrhom na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere a podľa ust. bodu 2.1 zmluvných dojednaní je zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená a nadobúda platnosť dňom podpisu dlžníka a veriteľa, pre vznik zmluvy sa vyžaduje podpis oboma zmluvnými stranami, teda dlžníkom a veriteľom. Návrh na jej uzavretie, ako aj jeho prijatie teda musia mať písomnú formu, pričom z vykonaného dokazovania nevyplýva písomné prijatie nového návrhu na uzavretie zmluvy so zmenenou hodnotu RPMN zo strany žalobkyne. Keďže v rámci kontraktačného procesu medzi stranami sporu nedošlo k dohode o RPMN spotrebiteľského úveru, záver súdu prvej inštancie, že k uzavretiu spornej zmluvy nedošlo, je správny, pričom odvolací súd poukazuje na to, že aplikácia ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ako na to poukazuje žalovaný v podanom odvolaní, neprichádza do úvahy, pretože toto ustanovenie dopadá len na prípad, kedy zmluva vznikla, ale chýba jej niektorá zákonná náležitosť a nie na situáciu, kedy k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere vôbec nedošlo v dôsledku neprijatia návrhu na jej uzavretie, tak ako tomu je v súdnej veci. Právnym následkom neuzavretia zmluvy je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil na sumu 584,84 Eur, ako rozdielu medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a vrátenými finančnými prostriedkami. Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, žalovaný v podanom odvolaní nenamietal. Keďže sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k vzniku zmluvy ako celku, považuje odvolací súd závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia za právne správne. Odvolanie žalovaného z hore uvedených dôvodov nie je dôvodné, rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne, keďže v konaní bolo preukázané, akú sumu žalovaný žalobkyňi vyplatil a akú sumu žalobkyňa žalovanému vrátila. Z týchto dôvodov odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I. a III. potvrdil. Odvolací súd dodáva, že vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie, týkajúceho sa trov konania, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu, pričom o výške

týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP. Rovnako správne rozhodol aj o povinnosti uloženej žalovanému zaplatiť súdny poplatok vo výške 35,- Eur pri aplikácii ust. § 2 ods. 2 a § 4 ods. 2 písm. u/ zákona č. 71/1992 Zb., pričom v tejto časti musel odvolací súd odvolanie žalovaného proti výroku IV. odmietnuť pri aplikácii § 386 písm. c/ a § 357 CSP, keďže proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o povinnosti zaplatiť súdny poplatok odvolanie prípustné nie je.

7. Na záver odvolací súd uvádza na to, že preskúmaním veci odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) alebo že by rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), teda v súdnej veci nie sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, ako to v odvolaní uvádzal žalovaný. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní uviedol aj ustanovenie, zakotvujúce odvolacie dôvody, týkajúce sa iných vád, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) a že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), žalovaný tieto prípadné iné vady, resp. nesprávny procesný postup súdu v obsahu odvolania žiadnym spôsobom konkrétne nešpecifikoval, a preto sa nimi odvolací súd nad rámec skúmania splnenia procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) pri rozhodovaní o podanom odvolaní nezaoberal a ani sa zaoberať nemohol.

8. Na základe už vyššie uvedeného preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu podaného odvolania ako vecne správne potvrdil (výrok I. a III.) a odvolanie proti výroku IV. odmietol.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Hoci žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu a v zmysle § 255 ods. 1 CSP by jej prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže odvolací súd mal za preukázané, že žalobkyňa žiadne trovy konania v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, nevznikol žalobkyňi ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalobkyňa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).